

Ботевъ. Азъ ли? Какво може да направи единъ редакторъ? Освенъ да се запише въ нѣкоя чета и да мине Дунава подъ знамето на Филипъ Готя, или на Панайотъ Хитовъ! Да не мислишъ, че трѣбва да бжда войвода? Всѣка жаба да си знае гьола!

Венета (изтичва до него). Христо! Кога ще тръгвате?

Ботевъ. Ти пкъ да не мислишъ, че това ще стане хеменъ днесъ-утре? Има време. Може и години да минатъ. Трѣбва всичко грижливо да се подготви. (Венета въздъхва съ облекчение). А ти, старо? Какво се умисли? Остави кахъритѣ, холамъ, ще ти побѣлѣятъ коситѣ! Я се засмѣйте малко! Помнишъ ли, мамо, когато стариятъ веднѣжъ те бутна отъ стълбитѣ? Ами когато му се сърди, че не ти биль направиль контосче, каквито носѣли чорбаджийкитѣ? А на умъ ли ти е като падна чичо въ казана, какъ му се бѣше обѣлилъ сурата? Ами, когато стариятъ те туриль въ единъ чувалъ и те прехвърлилъ презъ плета? А? Кога е било то? (Тримата прихватъ да се смѣятъ). Ха, така ви искамъ! Хайде сега да ядемъ. Умирамъ отъ гладъ! Знаете ли, че се ржувахъ съ Каравеловъ? Венето, какво приготви за ядене? Сѣдай, мамо.

Баба Ботевица. Азъ съмъ вечеряла. Отивамъ си, че е вече мръкнало. Но, не, ще си отида. Оставете ме.

Ботевъ. Да те изпратя. (Дветѣ жени се сбогуватъ, Ботевъ и старата излизатъ).

Венета (взима и оставя предметитѣ като замаяна). Какво каза той? Какво е намислилъ? Нима толкова рано? (Пада на колѣне). Света Богородице, закриляйго, смили се надъ насъ . . . (Закрива лицето си и се моли дълго. Зачува стѣпкитѣ му, бърже скача, почва да шета).

Ботевъ. Срегнахме Стефана по пѣтя, той отиде да я изпроводи. Е? Какво има?

Венета. Нищо, нищо. (Избръсва очитѣ си).

Ботевъ. Ти да не го взе пкъ наистина? Има много време да мине до тоя день. (Сѣда да яде). Кой знае дали и ще дойде нѣкога . . . Знаешъ ли, тия дни ще трѣбва да замина за Гюргево. Утре Ценовичъ ще ми донесе петъ лири, ще имашъ пари, докато се върна.

Венета. Защо не каза и предъ майка си, да не се грижи!

Ботевъ. Забравиль бѣхъ. Ами ти кога успѣ да приготвишъ . . . или не. Невъзможно е тѣй скоро. Кажки правото, (строго) мамо ли донесе туй ядене отъ двореца на Евлоги? (Става, блѣсва чинията). Разбрахъ. Казалъ съмъ сто пѣти — отъ чорбаджийска трапеза хлѣбъ не ша. Ти — можешъ. Защо не купи отъ паритѣ на Каравеловъ?

Каравеловъ